

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

GJYKATA KUSHTETUESE

УСТАВНИ СУД

CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 28 dhjetor 2020

Nr. ref.: AGJ 1674/20

AKTGJYKIM

në

rastin nr. KI227/19

Parashtrues

N.T. “Spahia Petrol”

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së
Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, ARJ.UZVP.nr. 94/2019,
të 1 gushtit 2019**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Bajram Ljatifi, zëvendëskryetar
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gerxhaliu-Krasniqi, gjyqtare
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare
Safet Hoxha, gjyqtar
Radomir Laban, gjyqtar
Remzije Istrefi-Peci, gjyqtare, dhe
Nexhmi Rexhepi, gjyqtar

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është dorëzuar nga kompania N.T. “Spahia Petrol”, të cilin e përfaqëson Florin Lata, avokat nga Prishtina (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës).

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës e konteston Aktgjykimin [ARJ.UZVP.nr. 94/2019] e 1 gushtit 2019 të Gjykatës Supreme të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata Supreme) në lidhje me Aktgjykimin [AA.nr.501/2018] e 16 prillit 2019 të Gjykatës së Apelit të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata e Apelit) dhe Aktgjykimin [A.nr.548/16] e 29 majit 2018 të Departamentit për Çështje Administrative të Gjykatës Themelore në Prishtinë (në tekstin e mëtejme: Gjykata Themelore).

Objekti i çështjes

3. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të kontestuar, me të cilin pretendohet se parashtruesit të kërkesës i janë shkelur të drejtat dhe liritë themelore të tij të garantuara me nenet 24 [Barazia para Ligjit], 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] e 32 [E Drejta për Mjete Juridike] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta) dhe me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejme: KEDNJ).

Baza juridike

4. Kërkesa bazohet në paragrafin 4 të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme] dhe paragrafin 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, në nenet 22 (Procedimi i kërkesës) dhe 47 (Kërkesa individuale) të Ligjit nr. 03/L-121 për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Ligji) dhe në rregullin 32 (Parashtrimi i kërkesave dhe përgjigjeve) të Rregullores së punës të Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

5. Më 16 dhjetor 2019, parashtruesi i kërkesës e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata).
6. Më 20 dhjetor 2019, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtaren Gresa Caka-Nimani Gjyqtare raportuese dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Artë Rama-Hajrizi (kryesuese), Safet Hoxha dhe Remzije Istrefi-Peci.
7. Më 10 janar 2020, Gjykata e njoftoi parashtruesin e kërkesës dhe Gjykatën Supreme për regjistrimin e kërkesës. Në të njëjtën ditë, Gjykata kërkoi nga Gjykata Themelore fletëkthesën që dëshmon datën kur parashtruesi i kërkesës e kishte pranuar Aktgjykimin e kontestuar.
8. Më 14 janar 2020, Gjykata pranoi nga Gjykata Themelore fletëkthesën e kërkuar, bazuar në të cilën, parashtruesi i kërkesës e kishte pranuar Aktgjykimin e kontestuar më 22 gusht 2019.
9. Më 24 nëntor 2020, Gjykata kërkoi nga Gjykata Themelore dosjen e plotë të lëndës.

10. Më 25 nëntor 2020, Gjykata Themelore dorëzoi në Gjykatë dosjen e plotë të lëndës.
11. Më 10 dhjetor 2020, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin e Gjyqtares raportuese dhe njëzëri i rekomandoi Gjykatës pranueshmërinë e kërkesës.
12. Në të njëjtën ditë, Gjykata njëzëri konstatoi se (i) kërkesa është e pranueshme; dhe konstatoi se (ii) Aktgjykimi [ARJ.UZVP.nr. 94/2019] i 1 gushtit 2019 i Gjykatës Supreme, nuk është në përputhshmëri me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së.

Përmbledhja e fakteve

13. Bazuar në shkresat e lëndës, parashtruesi i kërkesës është biznes individual i cili nga viti 2000 ushtron veprimtarinë primare të tregtimit me karburante dhe veprimtari sekondare të restorantit.
14. Më 10 dhjetor 2014, Policia e Kosovës, pas kontrollove lidhur me hetime penale, kishte sekuestruar një numër të dokumenteve financiare të kontabilitetit tek parashtruesi i kërkesës.
15. Në një datë të pasaktësuar, Administrata Tatimore e Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejshëm: ATK) kishte zhvilluar kontroll tatimor në biznesin e parashtruesit të kërkesës, ku kishte evidentuar një numër parregullsish të cilat i kishte reflektuar në Raportin e Kontrollit të 26 tetorit 2015. Bazuar në pikën 7 të këtij raporti, (i) një kopje e tij i ishte dorëzuar parashtruesit të kërkesës; ndërsa (ii) detyrimi i sigurimit të provave për të kontestuar të njëjtin, ishte në anën e tatimpaguesit, përkatësisht parashtruesit të kërkesës.
16. Më 17 nëntor 2015, ATK i kishte dorëzuar parashtruesit të kërkesës Vendimin mbi Njoftimin për Rivlerësimet për pagesën e tatimit shtesë në (i) Tatimin në të Ardhurat Personale për periudhat 2011, 2012, 2013; dhe (ii) Tatimin e Vlerës Shtuar për periudhat 06/2012 dhe 03/2013 (në tekstin e mëtejshëm: Njoftimi për Rivlerësimet).
17. Më 26 nëntor 2015, parashtruesi i kërkesës në Prokurorinë Speciale të Republikës së Kosovës, kishte paraqitur *“kërkesë për lejimin e kthimit të përkohshëm të dokumenteve apo kopjeve të të njëjtave”*, duke theksuar se (i) *“pas kontrollimeve nga Policia e Kosovës, na janë marrë përkohësisht edhe dokumentet financiare”*; (ii) në ndërkohë, nga inspektorët e ATK-së, *“për mungesë të dokumentacionit financiar i cili është marrë gjatë kontrollit, subjekti është ngarkuar me detyrime tatimore edhe pse subjekti posedon fletë dërgesa dhe faktura por të cilat janë të ndaluara nga Policija dhe Prokurorija”*; dhe (iii) *“ndaj njoftimit të Inspektorve të Administratës Tatimore kemi të drejtë ankimi deri me dt. 09.12.2015, [dhe] për parashtrim të ankesës ne duhet të bazohemi në prova, andaj ju drejtohem me kërkesë që të na lejoni kopjet e dokumenteve financiare kopjet apo eventualisht dokumentet origjinale, për qëllime ankimi”*. Kjo kërkesë për njoftim, i ishte adresuar edhe Policisë së Kosovës dhe ATK-së. Sipas pretendimit të parashtruesit të kërkesës dhe

shkresave të lëndës, ai asnjëherë nuk ka marrë asnjë përgjigje përkitazi me kërkesën e tij.

18. Më 16 dhjetor 2015, parashtruesi i kërkesës paraqiti ankesë kundër Njoftimit për Rivlerësimet në Departamentin e Ankesave të ATK-së duke kontestuar, mes tjerash, konstatimet e ATK-së lidhur me (i) mënyrën e vlerësimit të qarkullimit shtesë në shumën prej 178,368.43 euro, duke mos i marrë parasysh fletë dërgesat e furnizimeve të mallit; (ii) mospranimin e shpenzimeve operative për periudhën 2011/2012, përkundër dëshmive që vërtetojnë këto shpenzime; dhe (iii) mosnjohjen e faturave nga ATK për shitblerjet me kompaninë “S”.
19. Më 10 mars 2016, Departamenti i Ankesave i ATK-së përmes Vendimit [455/2015] (i) aprovoi pjesërisht ankesën e parashtruesit të kërkesës si dhe ndryshoi Njoftimin për Rivlerësimet, duke njohur një pjesë të shpenzimeve operative për periudhën 2011 si dhe një pjesë të qarkullimit shtesë lidhur me subjektet “N.B” dhe “G.B”; ndërsa (ii) refuzoi faturat lidhur me transaksionet me kompaninë “S.”, duke i kualifikuar ato si fiktive. Përkitazi me pjesën refuzuese të Vendimit të lartcekur, ATK kishte arsyetuar, ndër të tjera, se (i) bazuar në paragrafin 7 të nenit 13 (Krijimi dhe mbajtja e regjistrave) të Ligjit nr.03/L-222 për Administratën Tatimore dhe Procedurat (në tekstin e mëtejme: Ligji për Administratën Tatimore) dhe nenit 22 (Transaksionet mbi Pesëqind Euro) të Udhëzimit Administrativ nr.15/2010 për Zbatimin e Ligjit nr.03/L-222 mbi Administratën Tatimore dhe Procedurat (në tekstin e mëtejme: Udhëzimi Administrativ nr.15/2010), subjektet ekonomike janë të detyruara që transaksionet me vlerë më të madhe se pesëqind (500) euro t’i bëjnë përmes llogarive bankare, dëshmi të cilat përkitazi me faturat e kontestuar parashtruesi i kërkesës nuk i kishte ofruar; dhe (ii) bazuar në paragrafin 6 të nenit 19 (Vlerësimi i Drejtorit të Përgjithshëm për Tatimin) të Ligjit për Administratën Tatimore, barra për të provuar se vlerësimi tatimor është i gabuar bie mbi tatimpaguesit, përkatësisht parashtruesin e kërkesës, ndërsa ky i fundit nuk kishte dëshmuar se konstatimet e Njoftimit për Rivlerësimet lidhur me faturat për kompaninë “S” ishin të pasakta, për më tepër që *“transaksionet në mes dy subjekteve kanë qenë fiktive, sepse edhe pala ka dhënë deklaratë që nuk kanë kryer asnjë shërbim apo shit-blerje të mallit, por vetëm kanë lëshuar faktura fiktive”*.
20. Më 13 prill 2016, kundër Vendimit të lartcekur të ATK-së, parashtruesi i kërkesës paraqiti padi në Gjykatën Themelore, duke pretenduar shkelje esenciale të dispozitave të procedurës administrative, konstatim të gabuar të gjendjes faktike dhe aplikim të gabuar të së drejtës materiale, me propozimin që të anulohet Vendimi [455/2015] i 10 marsit 2016 të Departamenti të Ankesave të ATK-së.
21. Më 13 prill 2018, dhe përderisa çështja e tij ishte ende në pritje në Gjykatën Themelore, parashtruesi i kërkesës paraqiti kërkesë në Gjykatën Themelore në Mitrovicë, për *“kthimin e dokumentacionit të konfiskuar me rastin e bastisjes”*. Sipas pretendimit të parashtruesit të kërkesës dhe shkresave të lëndës, ai asnjëherë nuk ka marrë asnjë përgjigje përkitazi me kërkesën e tij.
22. Më 29 maj 2018, në shqyrtimin e mbajtur në Gjykatën Themelore, bazuar në procesverbalin e kësaj të fundit, parashtruesi i kërkesës kishte pretenduar se i ishte pamundësuar të vërtetuarit e transaksioneve, duke përfshirë ato me

subjektin "S." Parashtruesi i kërkesës theksoi se (i) *"më datë 10.12.2014 Policia e Kosovës, ka bërë sekuestrimin e gjithë dokumentacionit financiar të paditësit, kompjuterëve, për çka gjykatës ia prezantojmë si provë dëshminë e sekuestrimit nga Policia e Kosovës. Pas sekuestrimit të dokumentacionit ATK, dorëzon draft-raportin e kontrollit ku paditësi nuk mund të paraqet vërejtje konkrete në mungesë të dokumenteve."*; (ii) *"më 26 nëntor 2015, kishte kërkuar nga Prokuroria, ATK-ja dhe Policia që ti ofroreshin dokumentet financiare"*, por nuk i ishin ofruar; (iii) si pasojë e mungesës së dokumentacionit, *"më shumë vështirësi ka arritur që ti siguron disa prova nga subjektet me të cilat kishte bashkëpunuar"*; dhe (iv) si rezultat i pamundësimin të qasjes së tij në këtë dokumentacion, është shkelur nenin 9 (Parimi i publicitetit) i Ligjit nr. 02/L-28 për Procedurën Administrative (në tekstin e mëtejshëm: LPA) dhe të drejtat e tij kushtetuese të garantuara përmes nenin 31 dhe 32 të Kushtetutës.

23. Më 29 maj 2018, Gjykata Themelore përmes Aktgjykimit [A.nr.548/16] e refuzoi kërkesëpadinë e parashtruesit të kërkesës si të pabazuar, duke vërtetuar Vendimin [455/2015] e ATK-së. Gjykata Themelore (i) përkritazi me pretendimet për sekuestrimin dhe për pasojë mungesën e dokumentacionit financiar, theksoi se *"paditësja ka mundur të siguroj provat nga banka apo tek subjekti që ka lëshuar faturat kontestuese, se është bërë pagesave e këtyre fakturave"*; dhe (ii) përkritazi me faturat kontestuese me kompaninë "S" theksoi se *"paditësja nuk ka arritur të vërtetoj pagesat apo deklarin e blerjeve mbi pesëqind (500) euro, sikurse që parashihet në dispozitën e nenit 22 [Transaksionet mbi Pesëqind Euro] par. 2 të Udhëzimit Administrativ 15/2010"*. Përfundimisht, Gjykata Themelore konstatoi se nuk janë plotësuar kushtet ligjore për tu njohur faturat përkatëse bazuar në nenin 23 (Anulimi i Dokumenteve Tatimore) të Ligjit për Administratën Tatimore dhe nenet 13 (De-aktivizimi i një Biznesi), 14 (Anulimi i Dokumenteve Përfshirë Numrin Fiskal) dhe 16 (Publikimi i Emrave dhe Numrave të Tatimpaguesve) të Udhëzimit Administrativ nr.15/2010.
24. Më 9 gusht 2018, kundër Aktgjykimit të lartcekur të Gjykatës Themelore, parashtruesi i kërkesës paraqiti ankesë në Gjykatën e Apelit, duke pretenduar shkelje të dispozitave të procedurës kontestimore, vërtetim të gabuar apo jo të plotë të gjendjes faktike, si dhe zbatim të gabuar të së drejtës materiale. Përmes ankesës së tij, parashtruesi i kërkesës pretendoi shkelje të të drejtave të tij të garantuara përmes (i) nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, me theks në faktin se Gjykata Themelore nuk kishte marrë parasysh nenin 9 (Parimi i publicitetit) të LPA-së dhe paragrafin 6 të nenit 14 (Qasja në libra, regjistrime, kompjuterë dhe pajisje të tjera për ruajtjen e regjistrave) të Ligjit për Administratën Tatimore; dhe (ii) nenit 32 të Kushtetutës, me theks në faktin se, si rezultat i mungesës së dokumentacionit financiar, i ishte pamundësuar ushtrimi efektiv i mjetit juridik kundër Njoftimit për Rivlerësimet të ATK-së.
25. Më 16 prill 2019, Gjykata e Apelit përmes Aktgjykimit [AA.nr.501/2018], refuzoi si të pabazuar ankesën e parashtruesit të kërkesës dhe e vërtetoi Aktgjykimin e Gjykatës Themelore.
26. Më 7 korrik 2019, kundër Aktgjykimit të lartcekur të Gjykatës së Apelit, parashtruesi i kërkesës parashtrroi kërkesë për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit gjyqësor në Gjykatën Supreme, duke pretenduar shkelje të dispozitave të procedurës kontestimore dhe zbatim të gabuar të së drejtës materiale.

Parashtruesi i kërkesës kontestoi Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit, ndër tjerash, edhe në kontekst të mungesës së vendimit të arsyetuar gjyqësor, lidhur me pretendimet që kishte ngritur para Gjykatës së Apelit për (i) shkeljen e nenit 9 të LPA-së dhe paragrafit 6 të nenit 14 të Ligjit për Administratën Tatimore; dhe (ii) shkeljen e neneve 31 dhe 32 të Kushtetutës.

27. Më 1 gusht 2019, Gjykata Supreme, përmes Aktgjykimit [ARJ.UZVP.nr.94/2019], refuzoi si të pabazuar kërkesën e parashtruesit të kërkesës për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, duke e konfirmuar këtë të fundit. Gjykata Supreme (i) përkitazi me pretendimet për sekuestrimin dhe për pasojë, mungesën e dokumentacionit financiar, theksoi se *“paditësi ka mundur ti siguroj provat nga banka apo tek subjekti që ka lëshuar faturat kontestuese se i njëjti i ka paguar këto faktura”*; (ii) përkitazi me faturat kontestuese me kompaninë “S” theksoi se *“paditësi nuk ka arritur ti vërtetoj pagesat apo deklarin e blerjeve mbi pesëqind (500) euro, sikurse që parashihet në dispozitën e nenit 22 par. 2 të Udhëzimit Administrativ 15/2010”*; ndërsa (iii) përfundimisht, miratoi konstatimet e gjykatave më të ulëta, se në rrethanat e rastit konkret, nuk janë plotësuar kushtet ligjore për tu njohur faturat përkatëse bazuar në nenin 23 të Ligjit për Administratën Tatimore dhe nenet 13, 14 dhe 16 të Udhëzimit Administrativ nr. 15/2010.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

28. Parashtruesi i kërkesës pretendon se Aktgjykimi i kontestuar [ARJ.UZVP.nr. 94/2019] i 1 gushtit 2019 i Gjykatës Supreme, është nxjerrë në shkelje të të drejtave dhe lirive të tij themelore të garantuara përmes neneve 24 [Barazia para Ligjit], 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] e 32 [E Drejta për Mjete Juridike] të Kushtetutës dhe nenit 6 (E drejta për një proces të rregullt) të KEDNJ-së.
29. Për sa i përket shkeljeve të pretenduara të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, parashtruesi i kërkesës pretendon (i) mungesë të vendimit të arsyetuar gjyqësor; dhe (ii) shkelje të parimit të barazisë së armëve.
30. Përkitazi me të parën, përkatësisht mungesën e vendimit të arsyetuar gjyqësor, parashtruesi i kërkesës pretendon se gjykatat e rregullta kanë dështuar të arsyetojnë pretendimet thelbësore të tij lidhur me shkeljen e të drejtave të tij kushtetuese si rezultat i pamundësisë në qasjen në dokumentacionin e tij financiar. Parashtruesi i kërkesës, specifikisht thekson se Gjykata e Apelit dhe ajo Supreme kanë dështuar t’i adresojnë pretendimet e tij të ngritura përmes ankesës dhe kërkesës për shqyrtim të jashtëzakonshëm të vendim gjyqësor, respektivisht lidhur me (i) shkeljen e nenit 9 të LPA-së dhe paragrafit 6 të nenit 14 të Ligjit për Administratën Tatimore, bazuar në të cilin kjo e fundit *“do të kthejë origjinalin në kohën më të shkurtër nga ana praktike”*; dhe (ii) cenimin e të drejtave të tij kushtetuese, dhe në veçanti ato të garantuara përmes nenit 31 të Kushtetutës sepse *“është cenuar parimi i barazisë sa armëve”* dhe nenit 32 sepse ai *“nuk ka pasur mundësi që ti ushtrojë mjetet juridike në mënyrë efektive në mungesë të dokumentacionit financiar”*. Në mbështetje të pretendimeve të tij në këtë aspekt, parashtruesi i kërkesës i referohet praktikës gjyqësore të Gjykatës në rastet KI72/12, me parashtrues *Veton Berisha dhe Ilfete Haziri*, Aktgjykim i 7 dhjetorit

2012; KI135/14, parashtrues *IKK Claissc*, Aktgjykim i 8 shkurtit 2016; dhe KI18/16, me parashtrues *Bedri Salihu*, Aktgjykim i 15 korrikut 2016.

31. Ndërsa përkitazi me të dytën, përkatësisht parimin e barazisë së armëve, parashtruesi i kërkesës pretendon se në procesin gjyqësor kundër tij *“ai nuk ka qenë asnjëherë i barabartë me palën kundërshtare”*, duke theksuar se parimi i barazisë së armëve dhe i cili *“nënkupton që secilës palë duhet t’i jepet një mundësi e arsyeshme për të paraqitur rastin e saj – duke përfshirë provat e saj – në kushte që nuk e vendosin atë në disavantazh të konisderueshëm vis-a-vis palës tjetër”*, në rrethanat e rastit të tij nuk është respektuar. Parashtruesi i kërkesës rithekson se (i) bazuar në paragrafin 6 të nenit 14 të Ligjit për Administratën Tatimore, ATK ka qenë e detyruar që origjinalin t’ia kthente në posedim parashtruesit të kërkesës; (ii) bazuar në nenin 9 të LPA-së, garantohet e drejta e palëve që të kenë në posedim të të gjithë dokumentacionin që zotëron pala tjetër; dhe (iii) në mungesë të këtij dokumentacioni, atij i është pamundësuar paraqitja e provave të tij dhe ankesa efektive kundër Vendimit të ATK-së të 10 marsit 2016 dhe padisë, ankesës dhe kërkesës për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit gjyqësor, në Gjykatën Themelore, të Apelit dhe asaj Supreme, respektivisht. Në këtë kontekst, parashtruesi i kërkesës gjithashtu pretendon shkelje të nenit 24 të Kushtetutës sepse *“asnjëherë gjatë zhvillimit të procedurës nuk ka qenë i barabaratë kundrejt palës kundërshtare”*. Në mbështetje të pretendimeve të tij në këtë aspekt, parashtruesi i kërkesës i referohet praktikës gjyqësore të Gjykatës në rastin KI31/17, me parashtrues *Shefqet Berisha*, Aktgjykim i 14 qershorit 2017.
32. Në fund, duke theksuar se procesi gjyqësor në tërësinë e tij *“ka qenë i padrejtë dhe është zhvilluar në kundërshtim me Kushtetutën”*, parashtruesi i kërkesës thekson se e *“gjithë procedura duhet të deklarohet jo kushtetuese ab initio (që nga fillimi)”*. Për pasojë, ai kërkon nga Gjykata që ta (i) deklarojë kërkesën e tij të pranueshme; (ii) të konstatojë shkelje të neneve 24, 31 dhe 32 të Kushtetutës; (iii) të shpallë të pavlefshëm Aktgjykimin [ARJ.UZVP.nr. 94/2019] e 1 gushtit 2019 të Gjykatës Supreme në lidhje me Aktgjykimin [AA.nr.501/2018] e 16 prillit 2019 të Gjykatës së Apelit dhe Aktgjykimin [A.nr.548/16] e 29 majit 2018 të Gjykatës Themelore dhe Vendimin [nr.455/2015] e 10 marsit 2016 të ATK-së ; dhe (iv) të kthejë çështjen e tij në rivendosje në ATK.

Dispozitat Relevante Kushtetuese dhe Ligjore

Kushtetuta e Republikës së Kosovës

Neni 31

[E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm]

1. Çdokujt i garantohet mbrojtje e barabartë e të drejtave në procedurë para gjykatave, organeve të tjera shtetërore dhe bartësve të kompetencave publike.
2. Çdokush gëzon të drejtën për shqyrtim publik të drejtë dhe të paanshëm lidhur me vendimet për të drejtat dhe obligimet ose për cilëndo akuzë penale që ngrihet kundër saj/tij brenda një afati të arsyeshëm, nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e themeluar me ligj.

[...]

Neni 32
[E Drejta për Mjete Juridike]

Secili person ka të drejtë të përdorë mjetet juridike kundër vendimeve gjyqësore dhe administrative të cilat cenojnë të drejtat ose interesat e saj/tij në mënyrën e përcaktuar me ligj.”

Konventa Evropiane për të Drejtat e Njeriut

Neni 6
(E drejta për një proces të rregullt)

1. *Çdo person ka të drejtë që çështja e tij të dëgjohet drejtësisht, publikisht dhe brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e krijuar me ligj, e cila do të vendosë si për mosmarrëveshjet në lidhje me të drejtat dhe detyrimet e tij të natyrës civile, ashtu edhe për bazueshmërinë e çdo akuze penale në ngarkim të tij. Vendimi duhet të jepet publikisht, por prania në sallën e gjykatës mund t'i ndalohej shtypit dhe publikut gjatë tërë procesit ose gjatë një pjese të tij, në interes të moralit, të rendit publik ose sigurisë kombëtare në një shoqëri demokratike, kur kjo kërkohet nga interesat e të miturve ose mbrojtja e jetës private të palëve në proces ose në shkallën që çmohet tepër e nevojshme nga gjykata, kur në rrethana të veçanta publiciteti do të dëmtojte interesat e drejtësisë.*
[...]

Neni 13
(E drejta për zgjidhje efektive)

Çdokush, të cilit i janë shkelur të drejtat dhe liritë e përcaktuara në këtë Konventë, ka të drejtën e një zgjidhjeje efektive para një organi kombëtar, pavarësisht se shkelja është kryer nga persona që veprojnë në përmbushje të funksioneve të tyre zyrtare.”

Ligji Nr. 02/L-28 për Procedurën Administrative

Neni 9
(Parimi i publicitetit)

9.1. *Organet e administratës publike ushtrojnë veprimtarinë administrative në mënyrë transparente dhe në bashkëpunim të ngushtë me personat fizikë dhe juridikë të përfshirë në të.*

9.2. *Çdo person fizik dhe juridik, pa qenë e nevojshme të tregojë interes specifik, në raportet me organet e administratës publike, ka të drejtat procedurale që vijojnë:*

- a) *të marrë informacion që është në zotërim të një organi të administratës publike,*
- b) *brenda një kohe të arsyeshme,*
- c) *në të njëjtën mënyrë si për çdo person tjetër,*
- d) *me mjete të përshtatshme dhe efektive.*

9.3. Përjashtimisht nga paragrafi 2, informacionet mund të kufizohen vetëm për qëllime të mbrojtjes së interesave legjitime publike, të jetës ose të interesave të tjera legjitime private, të përcaktuara me Ligje përkatëse.

9.4. Për refuzimin e qasjes në informacion, organi i administratës publike merr vendim me shkrim, i cili vendim duhet të përmbajë arsyet e vendimit dhe udhëzimet për ankesë.

Ligji 03/L-222 për Administratën Tatimore dhe Procedurat

Neni 13 (Krijimi dhe mbajtja e regjistrave)

[...]

7. Çdo transaksion mbi pesëqind (500) euro, i bërë në mes të personave të përfshirë në aktivitet ekonomik, pas 1 janarit të vitit 2009 kërkohet të bëhet përmes llogarisë bankare.

[...]

Neni 14 (Qasja në libra, regjistrime, kompjuterë dhe pajisje të tjera për ruajtjen e regjistrave)

[...]

6. Duke iu nënshtruar të drejtës për të mbajtur një dokument si provë për vepër penale, Drejtori i Përgjithshëm ose zyrtari i autorizuar i cili merr dhe mban regjistrat sipas këtij neni do të bëjë një kopje të regjistrit dhe do të kthejë origjinalin në kohën më të shkurtër nga ana praktike.

[...]

Neni 19 (Vlerësimi i Drejtorit të Përgjithshëm për Tatimin)

[...]

6. Tatimpaguesi ka barrën e provës lidhur me të provuarit se kryerja e ndonjë vlerësimi nga Drejtori i Përgjithshëm është e gabuar dhe barrën për të provuar se shuma e ndonjë vlerësimi të tillë është e pasaktë.

[...]"

Udhëzimi Administrativ Nr.15/2010 për Zbatimin e Ligjit nr. 03/L-222 mbi Administratën Tatimore dhe Procedurat

Neni 22 (Transaksionet mbi Pesëqind Euro)

1. Paragrafi 7 i Nenit 13 të Ligjit, përcakton se të gjithë personat, të cilët kryejnë transaksione, gjatë aktivitetit të tyre ekonomik në lidhje me furnizimin e mallrave apo shërbimeve, në mes të personave, më të larta se 500 (pesëqind) euro pagesa e transaksionit duhet të bëhet përmes llogarisë bankare.

2. Për transaksionet e bëra nga 1 janari i vitit 2009 deri më 17 gusht 2010, paragrafi 1 i këtij Neni do të aplikohet nga Personat e tatueshëm që nënkupton personat që kërkohet të regjistrohen apo janë të regjistruar për

TVSH. Kurse për transaksionet e bëra me datën 18 gusht 2010 apo pas asaj date, paragrafi 1 i këtij Neni do të aplikohet nga të gjithë personat.

Vlerësimi i pranueshmërisë së kërkesës

33. Gjykata së pari shqyrton nëse janë përmbushur kriteret e pranueshmërisë të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuara më tej me Ligj dhe Rregullore të punës.
34. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, i cili përcakton:

“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.

[...]

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.”

35. Gjykata gjithashtu i referohet paragrafit 4 të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme] të Kushtetutës, i cili përcakton:

“4. Të drejtat dhe liritë themelore të parashikuara në Kushtetutë, vlejnë edhe për personat juridikë, për aq sa janë të zbatueshme.”

36. Në vazhdim, Gjykata gjithashtu shqyrton nëse parashtuesi i kërkesës i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, siç përcaktohen me Ligj. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet neneve 47 (Kërkesa individuale), 48 (Saktësimi i kërkesës) dhe 49 (Afatet) të Ligjit, të cilët përcaktojnë:

Neni 47 (Kërkesa individuale)

“1. Çdo individ ka të drejtë të kërkojë nga Gjykata Kushtetuese mbrojtje juridike në rast se pretendon se të drejtat dhe liritë e tija individuale të garantuara me Kushtetutë janë shkelur nga ndonjë autoritet publik.

2. Individit mund të ngrejë kërkesën në fjalë vetëm pasi që të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.”

Neni 48 (Saktësimi i kërkesës)

“Parashtuesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësojë saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtuesi dëshiron ta kontestoj.”

“Kërkesa parashtrohet brenda afatit prej katër (4) muajsh. Afati fillon të ecë nga dita kur parashtruesit i është dorëzuar vendimi gjyqësor...”

37. Në këtë drejtim, Gjykata fillimisht vëren se parashtruesi i kërkesës ka të drejtë të paraqesë ankesë kushtetuese, duke u thirrur në shkelje të pretenduara të të drejtave dhe lirive themelore të tij, që vlejnë për individët dhe personat juridik. (Shih, rastin e Gjykatës KI41/09, me parashtrues *Universiteti AAB-RIINVEST L.L.C.*, Aktvendimi për papranueshmëri i 3 shkurtit 2010, paragrafi 14; dhe KI35/18, me parashtrues *“Bayerische Versicherungsverband”*, Aktgjykim i 11 dhjetorit 2019, paragrafi 40).
38. Ndërsa, për sa i përket përmbushjes së kriterëve të tjera të pranueshmërisë të përcaktuara me Kushtetutë dhe Ligj e të elaboruara më lart, Gjykata thekson se parashtruesi i kërkesës është palë e autorizuar i cili konteston një akt të një autoriteti publik, përkatësisht Aktgjykimin [ARJ.UZVP.nr. 94/2019] e 1 gushtit 2019 të Gjykatës Supreme, pasi i ka shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj. Parashtruesi i kërkesës gjithashtu i ka sqaruar të drejtat dhe liritë themelore që pretendon se i janë shkelur, në pajtim me kërkesat e nenit 48 të Ligjit dhe e ka dorëzuar kërkesën në pajtim me afatet e përcaktuara në nenin 49 të Ligjit.
39. Gjykata gjithashtu konstaton se kërkesa e parashtruesit të kërkesës i plotëson kriteret e pranueshmërisë të përcaktuara përmes paragrafi (1) të rregullit 39 të Rregullores së punës dhe se e njëjta nuk mund të shpallet e papranueshme mbi bazën e kushteve të përcaktuara përmes paragrafit (3) të rregullit 39 të Rregullores së punës. Gjykata gjithashtu thekson se kërkesa nuk është qartazi e pabazuar në baza kushtetuese, siç është përcaktuar në paragrafin (2) të rregullit 39 të Rregullores së punës, prandaj ajo duhet deklaruar e pranueshme dhe duhet të shqyrtohen meritat e saj.

Meritat

40. Gjykata rikujton që në rrethanat e rastit konkret, dokumentacioni financiar i parashtruesit të kërkesës ishte sekuestruar në vitin 2014 nga Policia e Kosovës. Më pas, kishte pasuar një kontroll nga ATK, e cila përmes Njoftimit për Rivlerësimet, në mes tjerash, kishte rezultuar në përcaktimin e tatimit shtesë në të ardhurat personale dhe tatimit në vlerën e shtuar për periudhat përkatëse. Parashtruesi i kërkesës e kishte kontestuar këtë Njoftim për Rivlerësim në ATK, dhe kjo e fundit e kishte vlerësuar ankesën e parashtruesit të kërkesës si pjesërisht të bazuar. Pjesa refuzuese e Vendimit të AKT-së, kryesisht ndërlidhet me transaksionet të cilat parashtruesi i kërkesës i kishte realizuar më kompaninë “S”. ATK kishte theksuar se parashtruesi i kërkesës, e të cilit bazuar në nenin 19 të Ligjit për ATK-në, i takon barra e të provuarit se vlerësimi tatimor është i gabuar, nuk ka dëshmuar vlefshmërinë e këtyre transaksioneve, për më tepër që gjithashtu kishte konsideruar se të njëjtat janë fiktive. Në ndërkohë, parashtruesi i kërkesës i ishte drejtuar (i) Prokurorisë Speciale të Republikës së Kosovës; dhe më vonë (ii) Gjykatës Themelore në Mitrovicë, duke kërkuar kthimin e të paktën kopjeve të dokumentacionit të sekuestruar për qëllime të ankesave në ATK dhe

gjykatat e rregullta lidhur me Vendimin [455/2015] e 10 marsit 2016 të AKT-së. Bazuar në shkresat e lëndës dhe pretendimet e parashtruesit të kërkesës, nuk rezulton që i njëjti të ketë marrë ndonjëherë ndonjë përgjigje.

41. Procedurat para gjykatave të rregullta kishin rezultuar në refuzimin e padisë, ankesës dhe kërkesës për shqyrtimin e jashtëzakonshëm të vendimi gjyqësor të parashtruesit të kërkesës të dorëzuar në Gjykatën Themelore, atë të Apelit dhe Supreme, respektivisht. Para të njëjtave, parashtruesi i kërkesës në mënyrë të vazhdueshme, kishte theksuar, ndër të tjerash, se mungesa e dokumentacionit financiar i ka pamundësuar të provuarit e transaksioneve kontestuese, duke pretenduar shkelje të (i) nenit 9 të LPA-së, sipas të cilit, ndër tjerash, organi publik duhet të garantojë të drejtën e palës për qasjen në dosjen dhe dokumentet e tij; (ii) paragrafit 6 të nenit 14 të Ligjit për Administratën Tatimore, sipas të cilit, ndër tjerash, Drejtori i Përgjithshëm ose zyrtari i autorizuar i cili merr dhe mban regjistrat sipas këtij neni do të bëjë një kopje të regjistrit dhe do të kthejë origjinalin në kohën më të shkurtër nga ana praktike; dhe (iii) shkelje të së drejtës së tij në gjykim të drejtë dhe të paanshëm dhe të së drejtës për mjet juridik efektiv, të garantuar përmes nenit 31 dhe 32 të Kushtetutës, respektivisht.
42. Gjykata Supreme, përmes Aktgjykimit të kontestuar, kishte refuzuar pretendimet e parashtruesit të kërkesës, duke konfirmuar Aktgjykimet e Gjykatës Themelore dhe të Apelit, respektivisht. Gjykata Supreme kishte arsyetuar qëndrimin e saj, duke u bazuar (i) në nenin 22 të Udhëzimit Administrativ nr.15/2010, sipas të cilit, *“të gjithë personat, të cilët kryejnë transaksione, gjatë aktivitetit të tyre ekonomik në lidhje me furnizimin e mallrave apo shërbimeve, në mes të personave, më të larta se 500 (pesëqind) euro pagesa e transaksionit duhet të bëhet përmes llogarisë bankare”*, duke theksuar rrjedhimisht së të gjitha dëshmitë e nevojshme do të mund të siguroheshin përmes bankës përkatëse nga parashtruesi i kërkesës; dhe (ii) në nenet 13, 14 dhe 16 të Udhëzimit Administrativ nr. 15/2010.
43. Para Gjykatës, parashtruesi i kërkesës konteston konstatimet e Gjykatës Supreme, duke ngritur pretendime që ndërlidhen me (i) nenin 31 të Kushtetutës, në kuptim të mungesës së vendimit të arsyetuar gjyqësor dhe cenimit të parimit të barazisë së armëve; dhe (ii) nenit 32 të Kushtetutës, në kuptim të pamundësisë së ushtrimit të së drejtës së tij në mjet juridik efektiv, sepse në mungesë të dokumentacionit financiar, parashtruesi i kërkesës nuk ka mundur në mënyrë efektive të kontestojë as Vendimin e AKT-së, dhe më pas, as vendimet e gjykatave të rregullta.
44. Këto pretendime të parashtruesit të kërkesës, Gjykata do t'i shqyrtojë duke u bazuar në praktikën gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejshëm: GJEDNJ), në harmoni me të cilën, bazuar në nenin 53 [Interpretimi i Dispozitave për të Drejtat e Njeriut] të Kushtetutës, është e detyruar të interpretojë të drejtat dhe liritë themelore të garantuara me Kushtetutë. Rrjedhimisht, dhe në vijim, Gjykata fillimisht do t'i shqyrtojë pretendimet e parashtruesit të kërkesës lidhur me mungesën e vendimit të arsyetuar gjyqësor, shqyrtim ky në të cilin, Gjykata fillimisht (i) do t'i shtjellojë parimet e përgjithshme; dhe me pas, (ii) do t'i aplikojë të njëjtat në rrethanat e rastit konkret.

- (i) *Parimet e përgjithshme lidhur me të drejtën në vendim të arsyetuar gjyqësor*
45. Përkitazi me të drejtën për një vendim të arsyetuar gjyqësor të garantuar përmes nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, Gjykata fillimisht thekson se ajo tashmë ka një praktikë të konsoliduar gjyqësore. Kjo praktikë është ndërtuar duke u bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, përfshirë por duke mos u kufizuar në rastet *Hadjianastassiou kundër Greqisë*, Aktgjykim i 16 dhjetorit 1992; *Van de Hurk kundër Holandës*, Aktgjykim i 19 prillit 1994; *Hiro Balani kundër Spanjës*, Aktgjykim i 9 dhjetorit 1994; *Higgins dhe të tjerët kundër Francës*, Aktgjykimi i 19 shkurtit 1998; *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, Aktgjykimi i 21 janarit 1999; *Hirvisaari kundër Finlandës*, Aktgjykim i 27 shtatorit 2001; *Suominen kundër Finlandës*, Aktgjykim i 1 korrikut 2003; *Buzescu kundër Rumanisë*, Aktgjykim i 24 majit 2005; *Pronina kundër Ukrainës*, Aktgjykim i 18 korrikut 2006; dhe *Tatishvili kundër Rusisë*, Aktgjykimi i 22 shkurtit 2007. Për më tepër, parimet themelore sa i përket të drejtës për një vendim të arsyetuar gjyqësor janë elaboruar po ashtu në rastet e kësaj Gjykate, duke përfshirë por duke mos u kufizuar në KI22/16, me parashtrues *Naser Husaj*, Aktgjykim i 9 qershorit 2017; KI97/16, me parashtrues “*IKK Classic*”, Aktgjykim i 9 janarit 2018; KI143/16, me parashtrues *Muharrem Blaku dhe të tjerët*, Aktvendim për papranueshmëri i 13 qershorit 2018; KI24/17, me parashtrues *Bedri Salihu*, Aktgjykim i 27 majit 2019; dhe KI35/18, me parashtrues “*Bayerische Versicherungsverband*”, cituar më lart.
46. Në parim, bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, garancitë e mishëruara në nenin 6 të KEDNJ-së përfshijnë detyrimin që gjykatat të japin arsye të mjaftueshme për vendimet e tyre. (Shih, rastin e GJEDNJ-së, *H. kundër Belgjikës*, Aktgjykimi i 30 nëntorit 1987, paragrafi 53; gjithashtu për më shumë detaje në lidhje me të drejtën për një vendim të arsyetuar gjyqësor, shih Udhëzuesin e GJEDNJ-së për nenin 6 të KEDNJ-së të 30 prillit 2020, E drejta për një proces të rregullt (aspekti civil), IV. Kërkesat Procedurale, 7. Arsyetimet e Vendimeve Gjyqësore, paragrafët 369 deri 380 dhe referencat e përdorura aty). Një vendim i arsyetuar u tregon palëve se çështja e tyre është dëgjuar me të vërtetë, dhe për pasojë kontribuon në një pranueshmëri më të madhe të vendimeve. (Shih, rastin e GJEDNJ-së *Magnin kundër Francës*, Vendim i 10 majit 2012, paragrafi 29). Kjo praktikë gjyqësore gjithashtu përcakton se përkundër faktit që një gjykatë ka një liri të caktuar të vlerësimit lidhur me përzgjedhjen e argumenteve dhe dëshmive, ajo është e detyruar të justifikojë aktivitetet dhe vendimmarrjen e saj duke dhënë arsye përkatëse. (Shih, rastet e GJEDNJ-së: *Suominen kundër Finlandës*, cituar më lart, paragrafi 36; dhe *Carmel Saliba kundër Maltës*, Aktgjykim i 24 prillit 2017, paragrafi 73). Për më tepër, vendimet duhet të jenë të arsyetuara në atë mënyrë që t'u mundësojë palëve të shfrytëzojnë në mënyrë efektive çdo të drejtë ekzistuese të ankesës. (Shih, rastin e GJEDNJ *Hirvisaari kundër Finlandës*, cituar më lart, paragrafi 30).
47. Thënë këtë, neni 6 i KEDNJ-së i detyron gjykatat të japin arsye për vendimet e tyre, por kjo nuk do të thotë se kërkohet përgjigje e detajuar lidhur me secilin argument. (Shih, rastet e GJEDNJ *Van de Hurk kundër Holandës*, cituar më lart, paragrafi 61; *García Ruiz kundër Spanjës*, cituar më lart, paragrafi 26; *Jahnke dhe Lenoble kundër Francës*, Vendim i 29 gushtit 2000; dhe *Perez kundër*

Francës, Aktgjykim i 12 shkurtit 2004, paragrafi 81). Masa në të cilën zbatohet ky detyrim mund të ndryshojë në varësi të natyrës së vendimit dhe duhet të përcaktohet në dritën e rrethanave të secilit rast. (Shih, rastet e GJEDNJ-së: *Ruiz Torija kundër Spanjës*, Aktgjykim i 9 dhjetorit 1994, paragrafi 29; dhe *Hiro Balani kundër Spanjës*, cituar më lart, paragrafi 27). Për shembull, një gjykatë apeli, mundet, në parim, të refuzojë një ankesë duke miratuar arsyet e vendimit të gjykatës më të ulët, megjithatë edhe një vendim i tillë duhet të përmbajë mjaftueshëm arsyetim për të treguar se gjykata përkatëse nuk ka miratuar konstatimet e arritura nga një gjykatë më e ulët pa konsideratë të mjaftueshme. (Shih, rastin e GJEDNJ-së, *Tatishvili kundër Rusisë*, cituar më lart, paragrafi 62).

48. Bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, nga gjykatat kërkohet që të shqyrtojnë dhe japin përgjigje specifike dhe të qarta në lidhje me (i) pretendimet dhe argumentet thelbësore të palës (shih, rastet e GJEDNJ-së, *Buzescu kundër Rumanisë*, cituar më lart, paragrafi 67; dhe *Donadze kundër Gjeorgjisë*, Aktgjykim i 3 marsit 2006, paragrafi 35); (ii) pretendimet dhe argumentet që janë vendimtare për rezultatin e procedurës (shih rastet e GJEDNJ-së: *Ruiz Torija kundër Spanjës*, cituar më lart, paragrafi 30; dhe *Hiro Balani kundër Spanjës*, cituar më lart, paragrafi 28); ose (iii) pretendimet në lidhje me të drejtat dhe liritë e garantuara me KEDNJ dhe Protokollet e saj (shih rastin e GJEDNJ-së, *Wagner dhe J.M.W.L. kundër Luksemburgut*, Aktgjykim i 28 qershorit 2007, paragrafi 96 dhe referencat në të).

(ii) *Aplikimi i këtyre parimeve në rrethanat e rastit konkret*

49. Gjykata rikujton se në rrethanat e rastit konkret, pretendimet e parashtruesit të kërkesës për mungesën e arsyetimit përkitazi me Aktgjykimin e kontestuar të Gjykatës Supreme konsistojnë në (i) shkeljen e ligjit të aplikueshëm, përkatësisht nenit 9 të LPA-së dhe paragrafit 6 të nenit 14 të Ligjit për Administratën Tatimore, që sipas parashtruesit të kërkesës i mundësojnë atij që të ketë qasje në dokumentacionin e tij financiar; dhe (ii) shkeljen e Kushtetutës, përkatësisht neneve 31 dhe 32 të saj, që sipas parashtruesit të kërkesës, në mungesë të këtij dokumentacioni, ia ka cenuar të drejtën për barazi të armëve në procedurë dhe i ka pamundësuar ushtrimin efektiv të mjeteve juridike në dispozicion.
50. Për të konstatuar nëse arsyetimi i dhënë nga Gjykata Supreme përmbush standardet e një vendimi të arsyetuar gjyqësor, Gjykata rikujton arsyetimin e Gjykatës Supreme në Aktgjykimin e kontestuar [ARJ.UZVP.nr. 94/2019], ku theksohet si në vijim:

“Nga provat e administruara në këtë konflikt administrativ, kjo gjykatë konstaton se e paditura ka vepruar drejtë kur e aprovoi pjesërisht ankesën e paditësit dhe pjesërisht e ndryshoi vendimin për Njoftim rivlerësimet për pagesën e tatimit shtesë në Tatimin në të Ardhura Personale periudha 2011, 2012, 2013 dhe Tatimin mbi Vlerën e Shtuar periudhat 06/2012 dhe 03/2013, dhe paditësi ka mbetur obligues lidhur me rritjen e KMSH-se dhe rritjes së qarkullimit shtesë për TVSH (12/2011) dhe TAP (2011) dhe mospranimin e faturave nga subjekti NTP [S]. Sipas mendimit të kësaj gjykate, në arsyetimin e vendimit kontestues e paditua me të drejte thekson se qarkullimi shtesë rrjedh nga fletë-dërgesat e padeklaruara dhe të panënshkruara mes palëve dhe se faturat e deklaruara nuk korrespondojnë me flete-dërgesat,

ndërsa faturat kontestuese nga subjekti NTP ["S"] nuk i ka pranuar sepse paditësi nuk ka arritur t'i vërtetoj pagesat apo deklarin e blerjeve mbi 500 Euro, sikurse qe parashihet me dispozitën e nenit 22. paragrafi 2 te Udhëzimit Administrativ 15/2010.

Kjo gjykate ka konstatuar se në raportin e kontrollit janë dhënë arsye konkrete dhe të qarta që argumentojnë rritjen e shitjeve për periudhën 2011, si pasoje e diferencës materiale dhe faktit se në librat e shitjes flete-dërgesat janë të padeklaruara. Edhe përkundër konstatimeve të kontrollit se është përpjekur kontakti me subjektin NTP [S], por nuk është arritur, dhe se i njëjti subjekt është futur në listën e subjekteve të cilët merren me transaksione të dyshimta, paditësi nuk ka provuar ti dëshmoj gjykatës me asnjë argument se si është bërë pagesa për këto fatura blerëse kontestuese. Edhe pse organi kompetent i hetuesisë e kontrolloi paditësin, që ka rezultuar me sekuestrimin e dokumentacionit financiar, paditësi ka mundur të siguroj provat nga banka apo nga subjekti që ka lëshuar fatura kontestuese se i njëjti i ka paguar këto faturat. Gjithashtu, paditësi nuk ka provuar t'i siguroj flete-dërgesat e mallit të padekluar nga subjektet të cilët kanë nënshkruar të njëjtat fletëdërgesa nga të cilat rrjedh qarkullimi shtesë për shkak se ato nuk korrespondojnë me faturat. Kjo gjykatë i pranon konstatimet të cekura në arsyetimin e vendimit kontestues që, në mungesë të transaksioneve, nuk janë plotësuar kushtet ligjore për t'i pranuar faturat sipas nenit 23 të Ligjit nr.03/L-222 për Administratën Tatimore dhe Procedurat, si dhe nenit 13, 14 dhe 16 të Udhëzimit Administrativ 15/2010."

51. Bazuar në arsyetimin e lartcekur të Gjykatës Supreme, Gjykata vëren se e njëjta përkritazi me pretendimet që ndërlidhen me mungesën e dokumentacionit financiar ka miratuar qëndrimin e gjykatave më të ulëta se (i) përkundër faktit që organi kompetent i hetuesisë e kontrolloi paditësin, përkatësisht parashtruesin e kërkesës dhe që ka rezultuar me sekuestrimin e dokumentacionit financiar, i njëjti ka mundur të sigurojë provat nga banka apo nga subjekti që ka lëshuar faturat kontestuese; dhe (ii) faturat kontestuese, përfshirë ato me subjektin "S", kanë mundur të arsyetohen përmes vërtetimeve bankare, siç është përcaktuar në paragrafin 2 të nenit 22 të Udhëzimit Administrativ nr. 15/2010. Për më tepër, Gjykata Supreme, ka miratuar qëndrimin e gjykatave më të ulëta, që në rrethanat e rastit konkret, *"në mungesë të transaksioneve, nuk janë plotësuar kushtet ligjore për t'i pranuar faturat sipas nenit 23 te Ligjit nr.03/L-222 për Administratën Tatimore dhe Procedurat, si dhe nenit 13, 14 dhe 16 të Udhëzimit Administrativ 15/2010"*.
52. Në këtë kontekst, Gjykata vëren se Gjykata Supreme, duket se arsyeton se mungesa e dokumenteve financiare të parashtruesit të kërkesës, si pasojë e sekuestrimit të tyre, nuk janë me ndikim në vendimmarrjen ndryshe në rrethanat e rastit konkret, sepse bazuar në nenin 22 të Udhëzimit Administrativ nr. 15/2010, parashtruesi i kërkesës ka qenë i detyruar të bëjë të gjitha transaksionet mbi pesëqind (500) euro përmes bankës, dhe për pasojë, ka mundur t'i sigurojë dëshmitë e nevojshme përmes transaksioneve bankare. Megjithatë, Gjykata vëren se pretendimet specifike të parashtruesit të kërkesës përkritazi me (i) shkeljen e ligjit të aplikueshëm, përkatësisht nenit 9 të LPA-së dhe paragrafit 6 të nenit 14 të Ligjit për Administratën Tatimore; dhe (ii) shkeljen e Kushtetutës, përkatësisht neneve 31 dhe 32 të saj, që sipas parashtruesit të kërkesës, në mungesë të këtij

dokumentacioni, ia ka cenuar të drejtën për barazi të armëve në procedurë dhe i ka pamundësuar ushtrimin efektiv të mjeteve juridike në dispozicion, nuk janë adresuar dhe as arsyetuar nga Gjykata Supreme.

53. Për më tepër, Gjykata gjithashtu vëren se Gjykata Supreme, është pajtuar dhe ka vërtetuar vendimin e Gjykatës së Apelit, bazuar në të cilin, “*në mungesë të transaksioneve, nuk janë plotësuar kushtet ligjore për t’i pranuar faturat sipas nenit 23 të Ligjit nr.03/L-222 për Administratën Tatimore dhe Procedurat, si dhe nenit 13, 14 dhe 16 të Udhëzimit Administrativ 15/2010.*” Megjithatë, Gjykata vëren që neni 23 i Ligjit për Administratën Tatimore dhe nenet 13, 14 dhe 16 të Udhëzimit Administrativ nr. 15/2010, nuk ndërlidhen me “*kushtet ligjore për t’i pranuar faturat*”. Më specifikisht, neni 23 (Anulimi i Dokumenteve Tatimore) i Ligjit për Administratën Tatimore ndërlidhet me anulimin e dokumenteve tatimore dhe procedurën që duhet ndjekur, ndërsa nenet 13 (De-aktivizimi i një Biznesi), 14 (Anulimi i Dokumenteve Përfshirë Numrin Fiskal) dhe 16 (Publikimi i Emrave dhe Numrave të Tatimpaguesve) të Udhëzimit Administrativ nr. 15/2010, ndërlidhen kryesisht me zbatimin e nenit 23 të Ligjit për Administratën Tatimore, përkatësisht de-aktivizimin e bizneseve si rezultat i aktivitetit të tyre ose jo ekonomik, anulimin e dokumenteve përfshirë numrin fiskal dhe publikimin e emrave dhe numrave të tatimpaguesve, por në asnjë mënyrë nuk ndërlidhen me kontestin dhe specifikat në rrethanat e rastit konkret.
54. Në këtë aspekt, Gjykata fillimisht rikujton që bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, gjykatat me juridiksion apeli janë të detyruara të japin arsye për vendimet e tyre, por kjo nuk do të thotë se kërkohet përgjigje e detajuar lidhur me secilin argument. Ato munden, në parim, të refuzojnë një ankesë duke miratuar arsyet e vendimit të gjykatës më të ulët. Gjykata vëren se në rrethanat e rastit konkret, Gjykata Supreme ka refuzuar kërkesën për shqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit gjyqësor të parashtruesit të kërkesës, duke miratuar qëndrimin dhe arsyetimin e Gjykatës së Apelit. Thënë këtë, bazuar në të njëjtën praktikë gjyqësore, edhe vendimet e tilla, duhet të përmbajnë mjaftueshëm arsyetim për të treguar se gjykata përkatëse, në këtë rast Gjykata Supreme, nuk ka miratuar konstatimet e arritura nga një gjykatë më e ulët, përkatësisht Gjykata e Apelit, pa një konsideratë të mjaftueshme.
55. Përkitazi me konsideratën e mjaftueshme që duhet të tregojnë gjykatat me juridiksion apeli kur miratojnë vendimet e gjykatave më të ulëta dhe masën e nevojshme të arsyetimit të vendimit gjyqësor në rrethana të tilla, Gjykata rikujton rastin e GJEDNJ-së *Tatishvilli kundër Ruisë* (Aktgjykim i 22 shkurtit 2007), në të cilin GJEDNJ kishte vlerësuar një rast që ndërlidhej me kërkesën e një parashtruese për regjistrim të banimit. Të gjitha shkallët administrative dhe gjykatat respektive i kishin refuzuar pretendimet e parashtrueses përkatëse. (Për faktet e rastit, shih paragrafët 7 deri më 19 të rastit të GJEDNJ-së *Tatishvilli kundër Ruisë*, cituar më lart). GJEDNJ kishte konstatuar, ndër tjerash, shkelje të nenit 6 të KEDNJ-së për shkak të mungesës së një vendim të arsyetuar gjyqësor dhe cenimit të së drejtës në një gjykim të drejtë, sepse gjykata përkatëse e cila ishte përgjegjëse për të vlerësuar vendimin e gjykatës më të ultë, thjeshtë, në mënyrë përmbledhëse dhe pa konsideratë të mjaftueshme, kishte miratuar arsyetimin e gjykatës më të ultë, pa i adresuar pretendimet përkatëse të parashtrueses, duke dështuar kështu të korrigjojë të metat e vendimit paraprak.

(Për arsyetimin përkatës, shih paragrafët 55 deri më 63 të rastit të GJEDNJ-së *Tatishvilli kundër Rusisë*, cituar më lart).

56. Në rrethanat e rastit konkret, parashtruesi i kërkesës para Gjykatës Supreme specifikisht kishte pretenduar se Gjykata e Apelit kishte dështuar të ofrojë arsyetim përkitazi me shkeljet e pretenduara lidhur me ligjin e aplikueshëm, përkatësisht nenin 9 të LPA-së dhe paragrafin 6 të nenit 14 të Ligjit për Administratën Tatimore; dhe shkeljen e Kushtetutës, përkatësisht neneve 31 dhe 32 të saj. Përkundër këtyre pretendimeve, Gjykata Supreme, thjeshtë kishte adoptuar arsyetimin e Gjykatës së Apelit lidhur me dy pika kryesore. Përkitazi, me pretendimet e lartcekura të parashtruesit të kërkesës, kishte arsyetuar se “*paditësi nuk ka arritur t’i vërtetoj pagesat apo deklarimin e blerjeve mbi 500 euro, sikurse parashihet me dispozitën e nenit 22. paragrafi 2 të Udhëzimit Administrativ 15/2010*”, ndërsa, gjithashtu e kishte bazuar konkludimin se kërkesa për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit ishte e pabazuar, sepse në rrethanat e rastit konkret “*nuk janë plotësuar kushtet ligjore për t’i pranuar faturat sipas nenit 23 të Ligjit nr.03/L-222 për Administratën Tatimore neneve 13, 14 dhe 16 të Udhëzimit Administrativ 15/2010.*” Gjykata në vijim do të shqyrtojë nëse këto dy argumente të Gjykatës Supreme reflektojnë vendim të arsyetuar gjyqësor në rrethanat e rastit konkret, respektivisht konsideratë të mjaftueshme nga Gjykata Supreme në refuzimin e kërkesës së parashtruesit të kërkesës dhe miratimin e Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, i cili ishte kontestuar para saj.
57. Fillimisht, dhe përkitazi me të referuarit në nenin 22 të Udhëzimit Administrativ nr. 15/2010, sipas të cilit të gjithë personat, të cilët kryejnë transaksione, gjatë aktivitetit të tyre ekonomik më të larta se pesëqind (500) euro, duhet t’i bëjnë të njëjtat përmes llogarisë bankare, siç është theksuar më lart, arsyetimi i Gjykatës Supreme në mënyrë indirekte implikon që pretendimet e parashtruesit të kërkesës për pamundësinë e sigurimit të dëshmive të nevojshme si rezultat i mungesës së dokumentacionit financiar, nuk mund të ndikojnë në marrjen e një vendimi tjetër nga ana e gjykatës. Gjykata nuk do të vlerësojë vlefshmërinë apo saktësinë e një konstatimi të tillë, por megjithatë thekson se një arsyetim i tillë nuk zëvendëson nevojën për adresimin e pretendimeve të parashtruesit të kërkesës përkitazi me shkeljen e LPA-së, Ligjit për Administratën Tatimore dhe neneve 31 e 32 të Kushtetutës, të cilat i njëjti i kishte ngritur përgjatë gjithë gjykatave të rregullta, pa paragjykuar nëse janë relevante apo jo. Këto janë pretendime thelbësore të parashtruesit të kërkesës dhe si të tilla, e detyrojnë gjykatën përkatëse që t’i trajtojë dhe t’i arsyetojë, duke i miratuar ose jo si të bazuara.
58. Heshtja e gjykatave përkitazi me pretendime me rëndësi të parashtruesëve përkatës është shqyrtuar specifikisht përmes praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së. Për shembull, në rastet, *Ruiz Torija kundër Spanjës*, cituar më lart dhe *Hiro Balani kundër Spanjës*, cituar më lart, GJEDNJ, përtej parimeve të përgjithshme përkitazi me të drejtën për një vendim të arsyetuar gjyqësor, gjithashtu kishte adresuar rrethanat në të cilat gjykatat përkatëse kishin heshtur lidhur me argumentet, të cilat GJEDNJ i cilësoi si thelbësore. Në të dy rastet, GJEDNJ shqyrtoi nëse heshtja e gjykatës përkatëse mund të interpretohet në mënyrë të arsyeshme si një refuzim i nënkuptuar i argumenteve të palëve. (Shih, rastin e GJEDNJ-së *Hiro Balani kundër Spanjës*, cituar më lart, paragrafi 28).

- Megjithatë, në mungesë të arsytimit përkatës, GJEDNJ theksoi se është e pamundur të konstatohet nëse gjykatat përkatëse thjesht kanë neglizhuar të merren me pretendimet përkatëse apo kanë nënkuptuar refuzimin e tyre dhe, nëse ky ishte qëllimi i saj, cilat ishin arsyet e saj për një qasje të tillë. (Shih, rastet e GJEDNJ-së: *Hiro Balani kundër Spanjës*, cituar më lart, paragrafi 28; dhe *Ruiz Torija kundër Spanjës*, cituar më lart, paragrafi 29 dhe 30). Në të dy rastet, GJEDNJ konstatoi shkelje të nenit 6 të KEDNJ-së.
59. Për më tepër, siç është sqaruar përgjatë shtjellimit të parimeve të përgjithshme, GJEDNJ, specifikisht ka mbajtur që pretendimet që ndërlihen me shkelje të KEDNJ-së dhe Protokolleve të saj, duhet të adresohen nga gjykatat përmes përgjigjeve specifike dhe të qarta. E njëjta vlen për pretendimet për shkelje kushtetuese.
 60. Për shembull, në rastin e GJEDNJ-së *Wagner dhe J.M.W.L. kundër Luksemburgut*, cituar më lart, GJEDNJ shqyrtoi një rast që kishte të bënte me një vendim të një gjykate familjare në Peru që konfirmonte birësimin e fëmijës së parashtrueses përkatëse. Procedurat e mëvonshme në Luksemburg kishin të bënin me kërkesën e parashtrueses për ta deklaruar këtë vendim të zbatueshëm në shtetin e Luksemburgut. Procedurat brenda gjykatave të këtij të fundit, përfunduan në favor të pozicionit të Departamentit të Prokurorit të Përgjithshëm dhe kundër parashtrueses përkatëse. (Për faktet e rastit, shih rastin e GJEDNJ-së *Wagner dhe J.M.W.L. kundër Luksemburgut*, cituar më lart, paragrafët 5 deri 40). Gjatë gjithë procedurave në gjykatat e rregullta, parashtruesja, ndër të tjera, kishte pretenduar edhe shkelje të nenit 8 të KEDNJ-së. Gjykata përkatëse në Luksemburg në lidhje me këtë pretendim, kishte pohuar se “*natyra e tij e dyshimtë, e paqartë dhe e pasaktë, nuk përbënte një bazë për ankesë që kërkon përgjigje*”. Parashtruesja u ankua në GJEDNJ, duke pretenduar, ndër të tjera, shkelje të nenit 6 të KEDNJ-së si rezultat i një vendimi gjyqësor të paarsyetuar, duke pohuar në mënyrë specifike se gjykatat e rregullta nuk i kanë adresuar pretendimet e saj për shkelje të nenit 8 të KEDNJ-së. Përkundër faktit që gjykatat vendëse e kishin kualifikuar këtë pretendim si “*të paqartë dhe të pasaktë*”, GJEDNJ, konstatoi shkelje të nenit 6 të KEDNJ-së për shkak të një vendimi të paarsyetuar të gjykatës, duke theksuar se pretendimet që ndërlihen me shkelje të KEDNJ-së duhet të marrin një përgjigje të saktë dhe precize. (Për arsytimin e rastit, shih rastin e GJEDNJ-së *Wagner dhe J.M.W.L. kundër Luksemburgut*, cituar më lart, paragrafët 117-136). Më saktësisht, GJEDNJ theksoi, ndër të tjera, se (i) efekti i nenit 6 të KEDNJ-së është, ndër të tjera, të vendos gjykatën përkatëse nën detyrimin për të shqyrtuar në mënyrë të mirëfilltë parashtresat, argumentet dhe provat e paraqitura nga palët, pa paragjykuar nëse të njëjtat janë relevante apo jo (shih, rastin e GJEDNJ-së, *Wagner dhe J.M.W.L. kundër Luksemburgut*, cituar më lart, paragrafi 89 dhe referencat në të); dhe (ii) kur kërkesat kanë të bëjnë me “*të drejtat dhe liritë*” e garantuara përmes KEDNJ-së dhe Protokolleve të saj, nga gjykatat përkatëse vendore kërkohet që t’i shqyrtojnë ato me rigozitet dhe kujdes të veçantë (shih, rastin e GJEDNJ-së, *Wagner dhe J.M.W.L. kundër Luksemburgut*, cituar më lart, paragrafi 96 dhe referencat në të).
 61. Në rrethanat e rastit konkret, parashtruesi i kërkesës ka pretenduar shkelje të nenit 31 të Kushtetutës, si pasojë e cenimit të barazisë së armëve dhe shkelje të nenit 32 të Kushtetutës, si pasojë e pamundësisë për të ushtruar mjetin juridik në

mënyrë efektive, dhe Gjykata e Apelit ashtu edhe ajo Supreme, nuk kanë adresuar këto pretendime me asnjë fjali të vetme. Gjykata rikujton që në kontekst të vendimit të arsyetuar gjyqësor, pretendimet thelbësore, dhe posaçërisht ato që ndërlidhen me shkelje të Kushtetutës dhe KEDNJ-së, duhet të arsyetohen pavarësisht relevancës së tyre për vendimmarrjen përkatëse. Heshtja e një gjykate përkitazi me pretendime të tilla, siç është përcaktuar përmes praktikës gjyqësore të GJEDNJ-së, e pamundëson konstatimin nëse gjykatat përkatëse thjesht kanë neglizhuar të merren me këto pretendime apo kanë nënkuptuar refuzimin e tyre dhe, nëse ky ishte qëllimi, cilat ishin arsyet e saj për një qasje të tillë.

62. Ndërsa, përkitazi me konstatimin e Gjykatës Supreme se “*nuk janë plotësuar kushtet ligjore për t’i pranuar faturat*”, duke u bazuar në nenin 23 të Ligjit për Administratën Tatimore dhe nenet 13, 14 dhe 16 të Udhëzimit Administrativ nr. 15/2010, Gjykata thekson se këto dispozita në të cilat Gjykata Supreme e ka bazuar konstatimin e saj përfundimtar për refuzimin e kërkesës së parashtruesit të kërkesës për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit gjyqësor, nuk ndërlidhen me rrethanat e rastit konkret. Siç është sqaruar më lart, neni 23 i Ligjit për Administratën Tatimore dhe nenet 13, 14 dhe 16 të Udhëzimit Administrativ nr. 15/2010, ndërlidhen, ndër të tjera, me anulimin e dokumenteve tatimore, de-aktivizimin e bizneseve si rezultat i aktivitetit të tyre ose jo ekonomik, anulimin e dokumenteve përfshirë numrin fiskal dhe publikimin e emrave dhe numrave të tatimpaguesve. Gjykata nuk mund të paragjykojë nëse konstatimi i Gjykatës Supreme se kërkesa për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit gjyqësor është e pabazuar, duke u referuar në këto dispozita, është thjeshtë një gabim teknik ose jo. Megjithatë, një konstatim i tillë, i cili është bartur nga vendimet e gjykatave më të ulëta, reflekton mungesën e konsideratës së mjaftueshme të Gjykatës Supreme në vlerësimin e Aktgjykimit të Gjykatës së Apelit, pa i shqyrtuar me kujdesin e duhur pretendimet e parashtruesit të kërkesës dhe konstatimet përkatëse të Gjykatës së Apelit.
63. Gjykata rikujton se ajo vazhdimisht ka theksuar se vendimet e gjykatave do të shkelin parimin kushtetues të ndalimit të arbitraritetit në vendimmarrje, në qoftë se arsyetimi i dhënë nuk i përmban faktet e vërtetuara, dispozitat ligjore përkatëse dhe marrëdhënien logjike midis tyre. (Shih, ndër të tjera, rastet e Gjykatës: KI135/14, parashtrues *IKK Classic*, cituar më lart, paragrafi 58; KI96/16 parashtrues *IKK Classic*, cituar më lart, paragrafi 52; KI87/18 parashtrues “*IF Skadeforsikring*”, Aktgjykim i 27 shkurtit 2019, paragrafi 49; dhe KI35/18, me parashtrues “*Bayerische Versicherungsverband*”, cituar më lart, paragrafi 52).
64. Prandaj, duke marrë parasysh vërejtjet e mësipërme dhe procedurën në tërësi, Gjykata konsideron që Aktgjykimi i Gjykatës Supreme, përkatësisht Aktgjykimi [ARJ.UZVP.nr. 94/2019] i 1 gushtit 2019, është nxjerrë në shkelje të së drejtës së parashtruesit të kërkesës për një vendim të arsyetuar gjyqësor, si pjesë përbërëse e së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm të garantuar me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, sepse ka dështuar të adresojë pretendimet thelbësore të parashtruesit të kërkesës përkitazi me (i) shkeljen e ligjit të aplikueshëm, përkatësisht nenit 9 të LPA-së dhe paragrafit 6 të nenit 14 të Ligjit për Administratën Tatimore; dhe (ii) shkeljen e Kushtetutës, përkatësisht neneve 31 dhe 32 të saj, si pasojë e cenimit të pretenduar për barazi të armëve në

procedurë dhe pamundësisë së ushtrimit efektiv të mjeteve juridike në dispozicion.

65. Gjykata në fund gjithashtu thekson, se duke marrë parasysh që ajo tashmë ka konstatuar që Aktgjykimi i kontestuar i Gjykatës Supreme, nuk është në përputhshmëri me nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, për shkak të mungesës së vendimit të arsyetuar gjyqësor, konsideron se nuk është e nevojshme të shqyrtohen pretendimet e tjera të parashtruesit të kërkesës. Pretendimet përkatëse të parashtruesit të kërkesës, duhet të shqyrtohen nga Gjykata Supreme, përgjatë rishqyrtimit të Aktgjykimit të saj, (i) në raport me kërkesën e parashtruesit të kërkesës për rishqyrtim të jashtëzakonshëm të vendimit gjyqësor, përkatësisht Aktgjykimit [AA.nr.501/2018] të 16 prillit 2019 të Gjykatës së Apelit; dhe (ii) konstatimet e këtij Aktgjykimi.
66. Në këtë aspekt, Gjykata gjithashtu vë theks në faktin se konstatimi i saj për shkelje të nenit 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, në rrethanat e rastit konkret, ndërlidhet ekskluzivisht me mungesën e arsytimit të vendimit gjyqësor, siç është sqaruar në këtë Aktgjykim, dhe në asnjë mënyrë nuk ndërlidhet me dhe as nuk paragjykon rezultatin e meritave të rastit.

Përfundime

67. Gjykata, në rrethanat e këtij rasti, trajtoi pretendimet e parashtruesit të kërkesës, duke aplikuar mbi këtë vlerësim, praktikën gjyqësore të Gjykatës dhe GJEDNJ-së përkitazi me mungesën e vendimit të arsyetuar gjyqësor, garanci kjo, e përcaktuar përmes nenit 31 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së.
68. Përgjatë këtij vlerësimi, Gjykata ka konstatuar se në nxjerrjen e Aktgjykimit [ARJ.UZVP.nr. 94/2019] të 1 gushtit 2019, Gjykata Supreme ka dështuar të arsyetojë pretendimet thelbësore të parashtruesit të kërkesës që ndërlidhen me shkeljen e ligjit të aplikueshëm, përkatësisht LPA-së dhe Ligjit për Administratën Tatimore dhe shkeljen e neneve 31 dhe 32 të Kushtetutës. Përkitazi me këto dy të fundit, parashtruesi i kërkesës kishte pretenduar vazhdimisht se mungesa, përkatësisht pamundësia për të pasur qasje në dokumentacionin e tij financiar, kishte rezultuar në cenimin e barazisë së armëve para gjykatave të rregullta dhe pamundësinë e ushtrimit të mjeteve juridike në mënyrë efektive. Gjykata, duke u bazuar në praktikën gjyqësore të GJEDNJ-së, ndër të tjera, vuri theks në faktin që gjykatat janë të detyruara të arsyetojnë pretendimet thelbësore të parashtruesëve të kërkesës, përfshirë ato që ndërlidhen me shkelje të të drejtave kushtetuese dhe atyre të garantuara përmes KEDNJ-së. Në këtë kontekst, Gjykata gjithashtu sqaroi, se përkundër faktit që kur gjykatat me juridiksion apeli, konfirmojnë vendimet e gjykatave më të ulëta, nuk janë të detyruara të arsyetojnë secilin argument, ato megjithatë janë të detyruara që të tregojnë konsideratë të mjaftueshme në shqyrtimin e vendimit të shkallës më të ulët, edhe në dritën e pretendimeve të ngritura para saj. Në rrethanat e rastit konkret, Gjykata, bazuar në të gjitha sqarimet e dhëna në këtë Aktgjykim, konsideron se nuk është rasti. Për pasojë, Gjykata konstatoi se Aktgjykimi i lartcekur i Gjykatës Supreme, nuk është në përputhshmëri me garancitë e mishëruara në nenin 31 të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 të KEDNJ-së, për shkak të mungesës së vendimit të arsyetuar gjyqësor, dhe rrjedhimisht duhet të shpallet i pavlefshëm, dhe të kthehet në rivendosje në Gjykatën Supreme.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në pajtim me nenin 21.4 dhe 113.7 të Kushtetutës, me nenet 20 dhe 47 të Ligjit dhe me rregullin 59 (1) (a) të Rregullores së punës, në seancën e mbajtur më 10 dhjetor 2020, njëzëri:

VENDOS

- I. TË DEKLAROJË, kërkesën të pranueshme;
- II. TË KONSTATOJË, se ka pasur shkelje të nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës dhe nenit 6 (E drejta për një proces të rregullt) të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut;
- III. TË SHPALLË të pavlefshëm Aktgjykimin e Gjykatës Supreme, [ARJ.UZVP.nr. 94/2019] të 1 gushtit 2019;
- IV. TË KTHEJË Aktgjykimin e Gjykatës Supreme [ARJ.UZVP.nr. 94/2019] të 1 gushtit 2019 për rivendosje në pajtim me Aktgjykimin e kësaj Gjykate;
- V. TË URDHËROJË Gjykatën Supreme që ta njoftojë Gjykatën, në pajtim me rregullin 66 (5) të Rregullores së punës, deri më 14 qershor 2021, për masat e ndërmarra për zbatimin e Aktgjykimit të Gjykatës;
- VI. TË MBETET e përkushtuar në këtë çështje në pajtim me këtë urdhër;
- VII. T'UA KUMTOJË këtë Aktgjykim palëve dhe, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit, ta publikojë në Gazetën Zyrtare;
- VIII. Ky Aktgjykim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtarja raportuese

Gresa Caka-Nimani

Gresa Caka-Nimani

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi

Arta Rama-Hajrizi